Premis Castellitx 2027

21è Premi de Poesia

Savis per contemplació

Cada alè compta

Assaborir cada minut, cada alè,

espolsar el neguit i la por

fins a l'esgotament si cal,

enxarxar-nos en qualsevol tasca

i sentir-nos còmplices del altres;

amarar-nos en la pròpia suor

fins a saturar les llàgrimes callades,

deixar el tedi, temps pretèrits,

actuar amb vehemència davant la frisança

de la nostàlgia estúltica;

ara és present,

no arribem enlloc, sempre estem de camí,

esmicolar el temps i aprofitar cada segon

com una alenada de vida oferta;

insòlita resposta a tanta bajanada,

tots és efímer i el poeta enyora

el silenci de la clausura.

S’adorm la tarda

S’adorm la tarda vora el riu,

el sol s’ajaça i l’horitzó li fa de llit,

un vent, com una carícia,

bressa el son del dia que mort,

passen les hores somortes

en aquesta ociosa tarda malversada,

l’espera del dies que vindran

es fa cada cop més llarga,

agonia de peix fora l’aigua.

S’adorm la tarda vora el riu

i avui la nit no acut a la cita.

Darrer vol

El vol dubitatiu de la fulla

caient en la tardor incerta

omple l'espai d'una falsa nostàlgia,

catifa de mil fulles mortes,

de mil ocracis diferents

donant color al trist paisatge;

dius tardor

i l'enyor se't fa present,

privilegi de pocs,

efímer temps que s'escola

com fulla perenne,

ja no ens cal aquella espurna

que encengui de nou la vida;

cal traspassar el temps de joia,

fer el dol necessari

per quan arribi l'hivern indefectible.

Petit esqueix

D’un simple esqueix

neix la llavor ferma

que fructificarà subtilment

la vida.

El temps degoteja segons

mentre creix lentament

la vida anhelada,

la flor cultivada.

Feblesa primer,

suspicàcia jovial després,

però sentiràs la saba fluir

i florirà la flor vivent.

Batega ben fort el vent

murmuris plaents,

inexorable, insòlita vida,

efímera flor d’un dia.

D’esqueix a flor

D’un esqueix insignificant

cultivat amb paciència,

neix agosarada la bella flor,

d’un llavor nímia,

quasi intangible,

el degoteig de temps

i humitats

fa créixer la inefable flor,

la cura és la que la fa gran,

amb suspicàcia,

regant i podant;

amb el pas del temps

s’omple de colors i perfum,

sembla arrogant!

Però ho fa només

per amagar la seva feblesa.

Flors al jardí

Flors al jardí,

als balcons i finestres,

colors i olors omplint l'espai,

primavera a les cases, als terrats,

però no al carrer...

Calèndules i peònies florides

sospirs i somriures arreu,

iridescències variades,

ulls oberts i brillants,

passatgers d'un moment.

Pètals que es confonen

desfici de lluna plena,

negligència de les mans

collint una poncella

encara per fer.

La cull, es queda a les mans,

la màgia no era només la flor...

El paradís

Una cadira de boga i un llibre,

el balcó com a paradís,

el món als peus i el pensament llunyà,

abocats al denudament prematur

ens evadim de la rutina,

fitem la verdor del arbres

després de cada pàgina,

ens sabem savis per contemplació.